
Proti ničení pralesů bojuje s kamerou v ruce. Jeho dokumenty viděly už tisíce lidí

Proti ničení pralesů bojuje s kamerou v ruce. Jeho dokumenty viděly už tisíce lidí

Do útroby bornejského pralesa, na vypálené zplundrované mýtiny připravené pro sázení palem olejných i na mlžné vršky kamerunských kopců vyrazil s kamerou student zoologie [Přírodovědecké fakulty UK](#) Bc. Michal Gálik. Ač dokumentarista amatér, filmovým jazykem dokáže oslovit diváky natolik, že jeho debut [Zelená poušť](#) viděly už tisíce lidí. Prostřednictvím svých filmů se snaží mimo jiné varovat před ničením přírodního bohatství světa.

Jen tak pro radost začal Michal Gálik natáčet krátká videa už před řadou let. Postupně ale zatoužil po tom, vytvořit skutečný film. „Chtěl jsem popularizační formou využít a předat veřejnosti poznatky a informace, které jsem získal během svého studia, a protože mě video baví, říkal jsem si, že to je vhodný způsob, jak na to,“ vzpomínal Michal Gálik na své rozhodnutí natočit dokumentární film.

Pro svůj filmářský debut si zvolil téma kácení deštných pralesů na ostrově Borneo (ostrov je rozdělen mezi tři státy – Brunej, Indonésii a Malajsií). Lesy mizí proto, aby udělaly prostor pro vysazování palem olejných. Olej vylišaný z jejich oplodí je totiž lukrativním vývozním artiklem. Jako nejlevnější rostlinný tuk se objevuje i v České republice v celé řadě potravin a také v kosmetice nebo v pracích prášcích. Vyrábí se z něj i biopalivo. „Film [Zelená poušť](#) je vlastně o tom, jak naše spotřebitelská rozhodnutí ovlivňují stav planety na druhém konci světa,“ podotkl Michal Gálik.

Bornejské pralesy jsou domovem stovek živočišných a rostlinných druhů, včetně ohroženého orangutana bornejského a řady dalších endemitů. „Strávit několik hodin sledováním matky s mládětem je krásný pocit a je otázkou, zda i další generace lidí budou mít takovou možnost,“ upozorňuje Michal Gálik v dokumentu při záběrech na samici orangutana s potomkem, kterou se mu podařilo natočit v indonéském národním parku Kutai. Podobná místa však na Borneu v posledním desetiletí obrovskou rychlostí ubývají, orangutani tak ztrácejí svůj domov. Navíc jsou cíleně likvidováni jako škůdci, protože rádi pojídají mladé sazeničky palem olejných.

Divák tak v jednu chvíli sleduje poetické záběry orangutanů, jak bezstarostně šplhají v korunách stromů, aby v zápětí Michal Gálik divákovi předložil obrazy vypalovaného pralesa a desivé snímky mrtvých utýraných „lesních mužů“, jak zní překlad malajského celosvětově vžitého pojmenování těchto lidoopů.

Michal Gálik se snaží prostřednictvím svého dokumentu oslovit co nejširší diváckou skupinu, aby devastaci deštných pralesů pomohl zabránit. Právě z toho důvodu zveřejnil svůj film volně na internetu, kde ho už viděly desetitisíce lidí. Uspořádal také stovky promítání tohoto snímku po celé České republice i na Slovensku.

„V roce 2010, kdy jsem dokument natáčel, o problematice palmového oleje neexistoval na internetu téměř žádný český nebo slovenský článek. Díky filmu se jich tomuto tématu nyní věnují desítky a desítky. Mnozí z diváků také založili různá sdružení. Já s mými přáteli jsme zřídili sdružení [Lestari](#), které se věnuje osvětě týkající se problematiky palmového oleje a ochraně přírody vůbec,“ podotkl Michal Gálik.

Velký úspěch filmu [Zelená poušť](#) přiměl jeho autora, aby se dokumentaristice věnoval i nadále. I proto vyjel společně se členy občanského sdružení [Kedjom-Keku](#), které založil jeho kolega z Přírodovědecké fakulty Martin Mikeš, na severozápad Kamerunu, kde natočil dokument *Muž, který sází stromy*. „Je to příběh Ernesta Vunana, který vyrůstal v Kamerunu v kmenu Kedjom-Keku (v překladu ‚Lidé z lesa‘, pozn. red.). Jeho kmen žil desítky roků v horských mlžných lesích. Ty ale během posledních let kvůli nepromyšlené zemědělské činnosti obrovskou rychlostí ubývají. To Ernesta velmi mrzí, proto se rozhodl, že s tím zkusí něco udělat. Každý den tak chodí sázet stromy. Je to velmi inspirující a motivační příběh,“ upozornil Michal Gálik.

Jeho dokument zaznamenává také příběh českého občanského sdružení Kedjom-Keku, které v místě postavilo školu a které se snaží místní obyvatele naučit, jak vhodněji hospodařit, aby kvůli polím nebylo nutné kácet další a další lesy. Tento snímek však už volně na internetu divák nenajde. Peníze, které Michal Gálik za jeho promítání utržil, totiž putují na pomoc přímo do oblasti Kedjom-Keku v Kamerunu, kde jsou ze získaných financí hrazeny náklady na provoz školy, vysazování stromů, vzdělávání místních farmářů a další aktivity organizace.

Právě v těchto dnech se Michal Gálik znovu vrací do Indonésie, tentokrát na ostrov Nias, kde bude svou kamerou zaznamenávat pokusy českých vědců o rozmnožení endemitého druhu loskutáka, kterého v přírodě zbývá podle odhadů prý už ani ne deset exemplářů!

V hlavě přitom nosí řadu dalších nápadů, jež by rád zpracoval do podoby dokumentárního filmu. Nejbližší je mu téma přírody a lidských práv. „Dnes je na světě tolik různých problémů, že je velmi důležité, aby se o nich po celém světě vědělo. Nejenom, že mě to zajímá, ale pokládám za povinnost zprostředkovat poznání i ostatním. Lidé, kteří cestují, by neměli po návratu ukazovat jen krásné fotografie z pláže, ale také poukázat na problémy, které zemi sužují a za

které můžeme třeba i my jako Evropa. Jde o to, aby se naše myšlení globalizovalo tak, jak se globalizuje celý svět," zdůraznil Michal Gálik.

Máte zájem promítat ve škole, v kulturním centru nebo v kině ve vaší obci některý z dokumentárních filmů Michala Gálíka? Prosim, kontaktujte ho: mgalik@gmail.com .